

*When a smile touches our hearts,
When the forest stills us to peace,
When music moves us to rapture,
When we really love,
or laugh or dance with joy
We are one with the angels.**

DOROTHY MACLEAN

** Kai šypsena paliečia mūsų širdis,
Kai miškas mus pripildo ramybės,
Kai muzika pakelia į ekstazę,
Kai mes iš tiesų mylime,
Ar juokiamės, ar šokame, pilni džiaugsmo,
Tada tampame viena su angelais.*

DOROTHY MACLEAN

Viltė

Plaukai: *ilgi*

Šeima: *tėtis, mama ir vyresnysis brolis*

Mėgstamiausia pamoka: *prancūzų kalba*

Mėgstamiausia spalva: *švelni mėlyna*

Jeigu būtum kvapas, būtum...: *jazminas*

Gražiausias dalykas pasaulyje: *žydyntys medžiai pavasarį*

Airė Armantė

Akys: *tamsios*

Šeima: *tėtis, mama ir broliai dvyniai*

Mėgstamiausia pamoka: *istorija*

Mėgstamiausia spalva: *rožinė*

Jeigu būtum kvapas, būtum...: *mėta ir apelsinas*

Gražiausias dalykas pasaulyje: *žvaigždėtas žiemos dangus*

Alanė

Akys: *pilkos*

Šeima: *tėtis ir mama*

Mėgstamiausia pamoka: *dailė ir menai*

Mėgstamiausia spalva: *alyvinė*

Jeigu būtum kvapas, būtum...: *obelų žiedai*

Gražiausias dalykas pasaulyje: *banguojanti jūra vėjyje*

Tania

Plaukai: *garbanoti*

Šeima: *tėtis, mama ir vyresnioji sesė*

Mėgstamiausia pamoka: *matematika*

Mėgstamiausia spalva: *raudona*

Jeigu būtų kvapas, būtų...: *braškė*

Gražiausias dalykas pasaulyje: *begalinės žydinčios pievos*

Olė

Akys: *žydros*

Šeima: *Vyriausia dukra*

Mėgstamiausia pamoka: *geografija*

Mėgstamiausia spalva: *žydra*

Jeigu būtų kvapas, būtų...: *kokosas ir vanilė*

Gražiausias dalykas pasaulyje: *saulėlydis ežere*

tarp pušynų

Labai tikėtina, kad Julijus Cezaris, verždamasis į Europą, nuoširdžiai tikėjosi, jog jo žygdarbius prisimins ateities kartos. Panašiai ir buvo – tą dieną jų klasė tikrai skaitė apie Cezario žygį į Germaniją. Vis dėlto reikia pripažinti, kad tokią šiltą dieną kaip ši buvo sunku įsijausti į kruvinus karus. Nuobodus išėstas filmas, kur labiausiai atsidavęs Julijaus garbintojas jau šešias minutes klūpėjo prie Cezario kojų ketindamas jas nuplauti, susikaupti irgi nepadėjo. Vieni kuždėjosi aptarinėdami savo reikalus, kiti naršė internete. Olė tiesiog žiopsojo pro langą, mąstydamą, kad jai reikėtų mažiausiai vienos naujos vasarinės suknelės. Tik negalėjo apsispręsti, kuri spalva labiau tiktų – alyvinė ar šviesiai žalia?

Skambutis! Klasė akimirksniu pašoko iš vietų. Per Cezario rėkavimus nelabai girdėjosi ir mokytojos balsas. Namų darbai? Niekas dėl to nesuko galvos. Mokiniai trise vienu metu bandė išsipausti pro klasės duris: pernelyg ilgai ir klusniai tokią gražią popietę jie ten sėdėjo.

Koridoriumi tvino srautas mokinių, girdėjosi kalbų nuotrupos apie nepavykusį atsiskaitymą, pamestas kojines, sumuštinį ar „ką veiksi šiandien?“

– Valdove, leisk numazgoti tau kojas ir nušluostyti jas savo ištikimybe, – sušvokštė Olė, iš už nugaros sugriebusi ranką Airei Armantei.

– Atstok, – burbtelėjo ši.

Jos veidas visai nebuvo džiugus. Dvi paskutinės pamokos matematikos klasėje skaičiuojant sunkiai suvokiamas lygtis jai aiškiai buvo prailgusios.

Tačiau Olė nesuko galvos. Išsitraukusi gabalą rožinės kramtomosios gumos, susikišo į burną, o rastą lipduką užklįjavo ant berniukų tualetu durų.

– Viltė!

Jų link šypsodamasi ėjo aukšta ilgaplaukė mergina.

– Labutis, – tarstelėjo, grakščiai atmesdama plaukus. Olė šimtą kartą pagalvojo, kad mielai ir ji taip atmestų dailiai sušukuotą kasą, tik, deja, likimas ilgais plaukais jos neapdovanojo.

– Eime greičiau, jos mūsų laukia, – paragino Airė Armantė, regis, jau pamiršusi visus rūpesčius dėl matematikos.

Su būriu mokinių jos nuplaukė laiptais žemyn, tada pro didžiąsias duris – į lauką. Jas aplenkė vyresniokų būrelis, kurio centre žirgliojo garsiai kvatojantys vaikinai. Vieną iš jų, garbanių atlapotais marškiniais, Viltė ir Airė Armantė sutartinai nulydėjo akimis.

– Ar žinotai, kad jis ką tik išsiskyrė su mergina? – paklausė Airė Armantė Viltės. Ši atplėšė akis nuo jo tolstančios figūros.

– Eik tu?

– Aha. Man sakė mano klasiokė, o jai sakė jos brolio klasiokas, kuris kartu su juo mokosi.

Airė Armantė prisimerkė.

– Nori pasakyti... – įtariai nutęsė ji.

– Kad jis dabar laisvas, – sukikeno Viltė, nejučia pirštais persibraukdama plaukus.

Airė Armantė taip pat pradėjo krizenti, o Olė užvertė akis. Ji buvo jaunesnė, tad visi sapaliojimai apie bernus jai atrodė baisi laiko gaišatis.

– Žiūrėkit, ten jos! – šūktelėjo ir nuskubėjo tolyn. Troško atsidurti toliau nuo Viltės ir Airės Armantės. Reikia pripažinti, kad

joms suvienijus jėgas pliauškalams apie vaikus, šalia būti tapdavo tiesiog neįmanoma.

Prie mokyklos vartų šypsodamosi stovėjo dvi mergaitės. Jos vilkėjo skirtingas uniformas, ir iš visko matėsi, kad yra iš kitų mokyklų.

– Labas, Tania! – sukvykė Olė, puldama rudaplaukei į glėbį. Su pilkaake susidaužė kumščiais. – Labas, Alane.

– Sveikas, būry, – pasisveikino priėjusi Airė Armantė. Ji atidavė pagarbą kaip koks kareivis. – Radot kelią?

– Ne, Aire, neradom, ir dabar, kaip matai, klajojam rugių laukuose, – atšovė Tania.

– Na, jei mūsų ieškosit, būsim prieplaukoje, – išsišiepė Airė.

– Aire, tavo sąmojai kaip visada nejuokingi, – jai už nugaros paskelbė Viltė.

– Deja, patirtis man sako, kad jie kaip tik beveik visada labai juokingi, – per petį metė Airė Armantė. Ji apsimetė susimąščiusi. – Turbūt todėl turiu tiek daug gerbėjų.

Olė prunkstelėjo. Ji pirmoji nubėgo prie upės. Jos bangelėse žybsėjo saulės atšvaitai.

– O, kaip gražu! – šuktelėjo, pakibdama ant turėklo ir užversdama galvą į žydrą dangų, kur nardė paukščiai. – Kaip norėčiau ir aš ten gyventi!

– Ole, einam, – timptelėjo jai už rankovės Alanė.

Viltės, Airės Armantės ir Olės mokykla buvo pačioje senamiesčio širdyje, šalia upės. Kasdien po langais tekanti srovė matydavo visą mokyklos gyvenimą kaip ant delno. O mokiniai mėgdavo po pamokų (ar pabėgę iš jų) rasti prieglobstį parke, pasislėpti tarp medžių ar prigulti čia pat, tiesiog ant žolės.

Dabar jų penketukas taip ir padarė. Nupėdino tiesiai į savo mėgstamą paunksmę ir įsitaisė, kur kuriai patiko. Buvo susitarusios susitikti po pamokų ir praleisti šią popietę kartu. Turėjo bent porą laisvų valandų – paskui reikės keliauti toliau, į šokių mokyklą.

– O, paskutinė mokslo metų savaitėlė, – atsidūsejo Tania, išsitiesdama ant žolės ir padėdama galvą ant krepšio vietoj pagalvės. – Ir būsim laisvos kaip artojai.

– Atsiprašau, kas, kas? – prunkštelėjo Viltė.

– Artojai.

– Tu bent nutuoki, kas iš tiesų yra tie artojai? – susiraukusi labai rimtai paklausė Viltė, atsisukdama į ją.

– Artojas yra tas, kuris aria žemę! – šuktelėjo Olė, iškeldama ranką lyg pamokoje.

– Būtent.

– Manau, ji norėjo pasakyti, kad greitai neberekės eiti į mokyklą, – paaiškino Alanė, nusiskindama žolės stiebą.

– O aš manau, kad kažkam nuo karščio minkštėja makaulė, – sumurmėjo Viltė Airei Armantei.

Patenkinta savimi, Tania tik sukikeno į krepšį.

Daugiau nė viena neturėjo noro ką nors sakyti. Jos tik sėdėjo ar gulėjo ir gėrė į save žalumą. Medžiai virš jų galvų raibuliavo saule, o upe kartkartėmis praplaukdavo koks turistų prikimštas laivelis.

– Ateina vasara, – svajingai pasakė Viltė, mojuodama ore smilga.

– Kaip smagu apie tai galvoti, – jai iš dešinės atsiliepė Alanė.

– Aš debesyse žiūriau gyvūnus, – toks buvo Olės atsakymas.

Ir vėl nutilo kalbos. Knarktelėjimas iš Tanios pusės leido suprasti, kad ji užsnūdo – nekeista, nes pailsėti prieš popietinę treniruotę buvo geriausia, ką jos būtų galėjusios sugalvoti.

Visos penkios jų dienos per savaitę taip ir atrodydavo – rytinė treniruotė, pamokos, pertrauka, vakarinė treniruotė. Šeštadieniais – viena treniruotė. Sunki ir kartais nuobodė veikla. Tačiau, kai priklausiai akrobatinių šokių jaunių rinktinei, kitaip ir neįmanoma.

Žinoma, „sunkiomis ir nuobodžiomis“ treniruotės tapdavo tik tada, kai siaubingai norėdavosi likti namie ir, tarkim, pažaišti kompiuterinius žaidimus. Atsiimant apdovanojimus ar šokant iš širdies

treniruotės atrodydavo palaima, leidusi joms ten atsidurti. Akrobatiniai šokiai buvo jų visų meilė. Nuo Viltės, kapitonės, iki Olės, jauniausios iš jų visų.

Nebuvo jų šalyje akrobatiniai šokiai baisiai žinomi. Šių šokių istorija čia buvo labai trumpa. Jų, pirmoji suburta jaunių komanda, turėjo praskinti kelius į ateitį (joms patiko šita frazė).

Komandą sudarė ne tik jos – dar buvo jų treneris Rimas ir choreografė Rita. Treneris valandų valandas plušėdavo, mokydamas jas šuolių, žingsnių ar išmetimų, o Rita iš to kurdavo šokius – programas. Tris kiekvieniems metams. Dar jie padėdavo spręsti įvairius smulkius kivirčius, kurių retkarčiais pasitaikydavo komandoje – mat visos jos narės buvo gana skirtingos.

Pavyzdžiui, Viltė norėdavo, kad visada būtų jos viršus. Ilgaplaukė ir elegantiška, ji tvirta ranka valdydavo komandą. Airės Armantės charakteris buvo toks pats ryškus kaip ir jos stilius. Alanė, priešingai, buvo tyliausia – svajoklė pilkomis akimis. Tania, papurčiusi garbanas, nesidrovėdavo rėžti į akis, ką mano, o Olė buvo toks mažas džiaugsmingas padarėlis.

Jos gulėjo tą popietę paunksmėje ir svajojo apie vasaros atostogas – ir nė nepajuto, kaip ta vasara atsibeldė.

Lėkte lėkė jos nauksintos dienos, žydriausi ežerai ir jazminais kvepiančios naktys. Atėjo laikas važiuoti ir į šokių stovyklą. Nebuvo ji nei pirmoji, nei vienintelė per metus, bet ilgiausia ir svarbiausia, todėl draugės vadindavo ją Stovykla Iš Didžiosios Raidės. Komanda pradėdavo mokyti naujų, sudėtingesnių nei anksčiau elementų. Gaudavo visų kitų metų varžybų planą. Choreografė joms sukurdavo tris naujus šokius. Ir visa tai reikėdavo atlikti vos per vieną mėnesį.

Nors Stovykla reiškė išstas keturias savaites treniruočių, kasmet draugės jos laukdavo nekantraudamos. Mergaitės išvažiuodavo į kitą pasaulį, kupiną šokio, kvatojimo ir džiugaus nuovargio. Dažnai jos

patekdavo į mažą miestelį, kuris vasaros pabaigoje būdavo paskendęs žalumoje ir saulėje.

Taigi susirinko su palyda – tėvais, broliais, seserimis. Visos penkios įdegusios, vasariškos ir nenustygstančios vietoje.

– Ate! – šiek tiek liūdnai ištarė Olė mamai ir pasistiebusi stipriai stipriai ją apkabino. Prie jos palinko ir tėtis. Šalimais glaudėsi pora mažesnių mergaičių – Olės sesučių.

Viltė stebėjo juos visus. Išvažiuodama ir pirmosiomis dienomis Stovykloje Olė visada sielodavosi, palikusi šeimyną. O Viltėi ir, pavyzdžiui, Airei Armantei, atsisveikinti su tėvais reiškė tik naujo siautulingo nuotykių pradžia.

– Na, iki, – tarstelėjo, įkeldama į autobuso bagažinę raudoną krepšį.

– Ate, Viltė, – apkabino ją brolis. Bandė vyriškai paplekšnoti per nugarą, bet vožė taip, kad ji net sumirksėjo.

– Skaudėjo, – susiraukė, trindamasi nugarą. Arnas išsišiepė.

Tėtis ją atsargiai apglėbė.

– Perduok mamai linkėjimų, gerai? – paprašė Viltė, lipdama į autobusą. – Aš pati jai paskambinsiu dar šįvakar.

Viena po kitos paskui ją į autobusą suvirto ir kitos komandos draugės. Po trumpų grumtynių, kur kuri sėdės, įsitaisė savo vietose. Nusisuko į langus pamojuoti mamoms ir tėčiams – vos spėjo, kai autobusas pajudėjo. Išlydintieji neilgai trukus virto tolstančiomis figūrėlėmis.

– Ole, neliūdėk, – pakrebždeno jai nugarą Tania. – Juk tuoj grįši namo.

Olė nubraukė ašarą ir atsisuko nuo lango.

– Žinau. Aš neliūdžiu, – skubiai sumurmėjo.

– Tada puiku, – iš kitos eilės linksmi sušuko Viltė. – Nes veikas prasideda!

Ir su Aire Armante išmetusios rankas į viršų pradėjo vaizduoti, kad šoka vakarėlyje. Tania nusijuokė ir atsilošė. Jų laukė ilgas kelias!

Toli už nugaros liko miestas. Jie važiavo ir važiavo – šiomet pajūrio link. Pasitvirtino ir jau kurį laiką sklandę gandai: į tą patį autobusą sulipo ir jaunių vaikinų komanda. Pirmą pusę kelio Airė Armantė ir Viltė praleido į juos smailindamos akutes. Pravažiavus miestelį, žymintį pusiaukelę, jos jau buvo tarp jų. Likusį kelią visas autobusas leido klausydamasis, kaip vaikinai vienas per kitą laido juokelius, o merginos riaumodamos kvatoja. Netruko prie jų prisidėti ir Alanė; tuomet Tania su Ole susėdo kartu ir ėmė viena kitai rodyti, ką kuri įsidėjo į kuprines.

Taip nepastebimai pralėkė likusios valandos. Saulė jau sviro vakarop, kai autobusas pagaliau įsuko į stovyklos kiemą. Pora medinių namų stovėjo šalia plataus pastato, kuriame buvo treniruočių salės.

– Aš visa sustingusi, – pasiskundė Viltė, nuo paskutinio autobuso laiptelio stryktelėdama žemėn.

– Stebiuosi, kaip, nes mačiau, kad visą laiką krateisi, – atsiliepė Tania, reikšmingai maktelėdama galva vaikinų link.

– Mes tik porą kartų su jais susigrūmėm, – susiraukė Viltė, kraipydama pečius.

– Vilte, tu nemoki kautis, – linksmai paskelbė Olė, prasmukdama jai pro šoną ir griebdama porą savo krepšių. – Kas šiomet užsiims geriausią vietą miegoti?!

Vos tai išgirdusios, Tania ir Alanė veriamai suspigo. Griūdamos puolė paskui Olę, kone atsitrenkė į pirmojo namo duris ir kikenčamos suvirto viena ant kitos. Deja, grumtynės dėl vietos po saule (tai yra po namelio stogu) baigėsi dar neprasidėjusios – mergaitės pamatė, kad ant kiekvienų durų jau kabo sąrašai, kam kuris kambarys skirtas.

Kaip ir kasmet, baisiai nekantru pamatyti, kur keturias savaites bus tavo kampelis. Ar lova bus priešais ar šalia lango? Ar pro langą

matysi tekančią, o gal besileidžiančią saulę? Kas bus tavo kaimynai? Su kuo dalysiesi kambariu?

Treneriai įteikė šokėjams būsimos savaitės užsiėmimų tvarkaraštį. Buvo galima skirstytis kas sau.

Vilkdamos savo krepšius, draugės užsirebždino į antrą vieno namo aukštą, kur joms buvo duota pora kambarių.

– O!.. – šuktelėjo Tania, kai jos įžengė vidun.

Kambarys buvo sklidinas rausvai auksinės vakaro šviesos. Pro atvirą langą sunkte sunkėsi pušyno kvapas, o po nuožulnia pastoge glaudėsi trys lovelės.

Olė iš karto griuvo ant vienos iš jų ir įsikniaubė į pagalvę.

– Čia gyvensim aš, Olė ir Alanė, – pranešė Viltė, skaitydama užrašą ant durų. Ji įėjo vidun ir prie vienos iš likusių lovų pasidėjo dailų lagaminą. Atsisėdo ir apsidairė.

– Kaip gražu, – svajingai tarė Alanė, pasirėmusi ant palangės ir giliai įkvėpdama vasaros. – Kaip čiulba paukščiai...

Žiūrėdama į ją, Viltė su meile pagalvojo, kad pati Alanė atrodo kaip mažas paukštelis, tupintis ant palangės ir tuoj tuoj išskrisiantis į žalią mišką.

Airė Armantė su Tania iki tol rymojo atsirėmusios į durų staktą.

– Na, mes gyvensim šalia jūsų, – pasakė Airė Armantė. – Dviese.

– Ateisim jūsų aplankyti rytoj, – suniurnėjo Olė, jau užsimerkusį ir snūduriuodama.

Viltė prunkstelėjo.

– Aš tai einu dabar.

Išėdamos mergaitės atsisuko į Olę.

– Ole, tu nepakelsi savo užpakalio? – pasiteiravo Airė tarpdury.

– Nea, – atsklido atsakymas.

Jos išėjo. Įbedusi nosį į pagalvę, Olė klausėsi, kaip šalimais šurmuliuoja mergaitės, apžiūrinėdamos, kur gyvens Airė Armantė ir Tania. Ant sienų švelniai slopo saulėlydžio gaisai, ir ji grimzdo į miegą

kartu su jais. Prieš užmigdama nejučia nusišypsojo. Koks paprastas ir mažas kambarėlis tai buvo. Kiek daug jis reiškia savo paprastumu – visas jų laukiančias treniruotes, jaukias lietingas popietes, naktinius pokalbius, klajones po pajūrį ir draugių buvimą šalia... Namie laukiančią šeimą. Svajonę šokti geriau. Bendrumo jausmą, už kurį, būnant su komanda, atrodė, nieko nėra brangiau.

Praplėši akis septintą valandą – tai laikas keltis, privalomas visai stovyklai. Jei laiku nesuskumbi išsiropšti iš lovos, iš jos už kojos tave mielai ištempo kambario draugas. Niurnėdamas susivarstai sportinius batelius, mat kiekviena diena prasideda bendru visiems apšilimu. Risnodamas per mišką, dar gali nepastebėti grožio aplinkui. Tačiau prieš akis atsivėrusi jūros platybė nori nenori priverčia atsibusti. Bėgi krosą jūros pakrante ir jauti, kaip sulig kiekvienu žingsniu širdis ima pulsuoti džiaugsmu. Į krantą tykstančios bangos, saulės švelnumas ant tavo veido ir vasaros vėjas – užsimerki ir leidi sau gėrėtis. Po keliasdešimties minučių jau šokinėji nenustygdamas vietoje ir neri į ilgą laukiančią dieną.

Su komandos draugais susigrūdi prie stalo pusryčių, paskui – treniruotės. Trys arba keturios per dieną, su pertrauka per pietus. Kai kurie, pavyzdžiui, Tania arba Olė, per tą laiką neretai prigludavo nusenūsti pokaičio, kitaip, sakydavo jos, vakaro gali ir nebesulaukti. Alanė mėgdavo eiti pasivaikščioti, o Viltė su Aire Armante aptarinėdavo „reikalus“.

Sekmadienis buvo ta diena, kai galėjai miegoti iki pietų, žiūrėti filmus ar eiti į miestelį pasižvalgyti. Mergaitės dažniausiai lėkdavo prie jūros. Greitai prie jų įsigudrino prisidėti ir keletas vaikinų, kurie pakaitomis jas juokindavo ir erzindavo. O, koks pasaulis tai buvo, nugrimzdęs į auksines kopas ir vėjo nešamus pašnekesius! Jie maudydavosi, voliiodavosi smėlyje ir dalydavosi svajonėmis. Atrodydavo, lyg iš viso pasaulio tas mažas Žemės kampelis ir tebūtų likęs, visiškai atskirtas nuo bet kokio nerimo.

Tačiau rūpesčiai nedingo niekur. Nebuvo šita kelionė tik iškyla prie jūros. Treneris davė joms vieną savaitę priprasti prie stovyklos ritmo, o tada prakalbo, kas jų komandai rūpi labiausiai.

Akrobatiniai šokiai nebuvo viena iš tų sporto šakų, kurios skaičiuoja kelių šimtmečių istoriją. Tiesą sakant, į olimpinių žaidynių tvarkaraštį jie įtraukti tik 1932 metais. Sportas, jungiantis šokį, meninę gimnastiką ir akrobatiką, turėjo vis daugiau susižavėjusių gerbėjų, o jo mokyklos visame pasaulyje dygo viena po kitos.

Vienai iš tokių mokyklų priklausė Airė Armantė, Viltė, Tania, Alanė ir Olė. Mokykla buvo užtektinai stipri, kad suburtų mergaičių jaunių komandą. Būti rinktinėje reiškė atstovauti savo šaliai – treniruotis šešias dienas per savaitę, po du kartus per dieną. Turėti vos vieną laisvadienį per savaitę. Lankyti įprastą mokyklą ir mokytis nė trupučio ne prasčiau nei bendraklasiai. Eiti laiku miegoti. Nevalgyti bet ko. Netgi susisiūti suplyšusius batelius likus pusvalandžiui iki treniruotės.

Nei energijos, nei talento joms netrūko. Trūko vieno – „veido“, kaip sakydavo jų treneris. Turėti „veidą“ reiškė būti žinomam ir matomam. Deja, jų mokykla negalėjo lygintis su šalimis, į varžybas siunčiančiomis bent po porą viskuo aprūpintų komandų. Teisėjai lyg susitarę joms skirdavo tik aukščiausius įvertinimus. O tu, nuleidęs galvą, galėdavai važiuoti tiesiai namo.

Tai buvo skaudžioji jų sporto pusė.

Kartą joms pasirodžius tarptautinėse varžybose daug kas šnibždėjosi – štai ateina nauja komanda, galinti varžytis su stipriausiomis. Tačiau šnabždesiai greitai buvo nutildyti negailestingo teisėjavimo. Tapo aišku – būti tik geromis joms neužtenka. Gerų šokėjų jau ir taip buvo užtektinai, ir kai kuriems iš jų vietos ant pakyls buvo paruoštos iš anksto.

Ten, už mokyklos sienų, suaugusieji buvo prigalvoję visokiausių ministerijų ir organizacijų. Viena iš jų sportui, taip pat ir akrobati-

niams šokiams, dalijo pinigus. Jų komandą pasveikino su didžiausiu entuziazmu. Tačiau medalių nebuvo. Galiausiai buvo pasakyta – nėra rezultatų, nėra pinigų. O be paramos nei į stovyklas, nei į varžybas neišvažiuosi.

– Ir mes turim vos vienus metus tai pakeisti, – prabilo treneris, apžvelgdamas savo komandą.

Jos sėdėjo ant salės grindų, pasirėmusios ant rankų ir ištiesusios į rato vidurį kojas.

– Bet juk tai nesąmonė, – pareiškė Airė Armantė susiraukdama. Treneris nudelbė ją žvilgsniu.

– Čia ne mano mintis, Aire. Pati žinai, kaip yra.

Komanda vienu balsu atsiduso. Taip, jos žinojo. Liūdniausia, kad dėl kažkieno kaprizų jos galėjo netekti galimybės šokti toliau.

– Jūs esat komanda, kuri gimsta tik kartą per dvidešimt metų, – linktelėjo jų pusėn treneris. Jis patylėjo. – Bet to neužtenka.

Jos žiūrėjo į jį susikaupusios.

– Mums neužtenka būti nei geromis, nei geriausiomis. Mums reikia tapti išskirtinėmis.

Viltė su Aire Armante susižvalgė. Argi jos yra išskirtinės?

– Tai ir bus mūsų šių metų tikslas, – paaiškino treneris. – Į pasaulio čempionatą ateiti išskirtinėms. Pasiimti medalius ir parodyti, kas čia šeimininkas. Ne tik šokių pasauliui, bet ir mūsiškiams, kurie vis dar mano, jog nelaimime varžybų tik dėl to, kad per mažai šypsomės.

– Taip ir nesupratau, ką ruošiamės daryti, – sumurmėjo Olė, pešiodama išlindusį siūlą.

– Mes pasunkinsim programas, – atšovė treneris su begaliniu įsitikinimu. – Išmoksime naujų šuolių, naujų sekų. Kiekvienoje programoje rinksime taškus už techniką, kuri taps pavyzdinė kitoms komandoms.

Kiekvieniems metams jos išmokdavo tris skirtingus šokius – programas, priklausančias sudėtingų šuolių, suktukų ir žingsnių. Dvi

programos buvo trumpos, skirtos parodyti akrobatinius igūdžius, ir viena ilgoji, skirta atskleisti geriausią komandos pusę. Elementais buvo vadinami visi šuoliai, suktukai ar žingsniai, kurie buvo vertinami taškais už techniką. Būtent apie juos treneris ir kalbėjo.

– Šuoliai su išmetimais, šuoliai su rankomis virš galvos, suktukai į abi puses... – vardijo, braukdamas pirštu per užrašus. – Pradėsime dirbti jau šią savaitę.

– Bet, treneri, – suinkštė Tania. – Juk niekas apskritai nešokinėja su rankomis virš galvos. Ir nesisuka į priešingą pusę.

– Būtent dėl to mes tai ir darysim, – atšovė treneris. – Išmoksime tai, ko nemoka kitos.

Alanė skausmingai susiraukė.

– Ir neužtenka galvoti tik apie medalius, – toliau kalbėjo jis. – Kaip ir geras paveikslas nėra tik dažų dėlionė, taip ir mūsų šokiai nebegali būti tik elementų rinkinys.

– Atsiprašau, bet visų komandų programos būtent tokios ir yra, – įsiterpė Airė Armantė, kuriai būtinai reikėdavo ginčytis.

Tačiau treneris tik linktelėjo.

– Apie tai ir kalbu. Kitos komandos tiesiog sportuoja. Bet juk akrobatiniai šokiai visų pirma ir yra šokiai, ar ne? Mes sukursime ne šuolių rinkinį, o meno kūrinį.

– Alane, – kreipėsi treneris. Ši pakėlė akis. – Tu juk mėgsti piešti. Pasakyk, kas skiria pakraigaliojimą nuo meno kūrinio.

Alanė pažvelgė pro stiklinę salės sieną. Ten matėsi parke bėgiojantys vaikai.

– Jausmas? – neryžtingai tarstelėjo. – Kruopštumas, laikas, kurį praleidi prie piešinio? Ne... manau, kad žmonės, žiūrėdami į jį, mato daug dalykų. Ne tik tai, kas pavaizduota drobėje, ar ne?

– Būtent, – bedė pirštu treneris. – Išdailintas paviršius gali papasakoti ištisą istoriją. Ir žmonės ją supranta.

– Ir?.. – vis dar nesuprato Viltė.

– Noriu, – neskubėdamas aiškiai pasakė treneris, – kad kiekviena susigalvotumėte, kur norėtumėt patobulėti. Ką reikia pakeisti? Kas yra svarbu? Kad kiekvieną kartą, kai pargriūsit, kai viskas nusišos, gal net verksit – kad galėtumėt atsakyti į vieną vienintelį klausimą. Tas klausimas – „Dėl ko tu šoki?“

Tyloje girdėjosi, kaip toluomoje šūkčioja kita trenerė.

– Dėl ko tu šoki, Aire Armante? – staiga atsigręžė į ją treneris. Ši apstulbo.

– Aš? Na... man patinka šokti, – gūžtelėjo ji.

– Ir šiais metais to negana, – atkirto jis. – Neužtenka, kad mums tik patiktų šokti. Mums reikia, kad sudėtingi mūsų šuoliai atspindėtų tai, ką padarei už šokių mokyklos ribų. Kitaip, mielosios, bijau, kad neištempsit.

– Ką apie visa tai manot? – paklausė Alanė, kai vos pavilkdamos kojas jos susirinko valgykloje vakarienės.

Viltė parėmusi galvą žiūrėjo, kaip Olė savo košėje šaukštu piešia jos portretą.

– Aš manau, kad tai keista, – prisipažino ji.

– Aš irgi, – nesmagiai pritarė Tania, paimdama duonos riekę.

– Visos tos šnekos apie meną... Čia juk visų pirma sportas, ar ne? Kam rūpi, ką veikiame, kai nesitreniruojame?

– O gal sugalvojam pavadinimą komandai? – pasiūlė Olė, patenkinta menamu Viltės atvaizdu savo košės lėkštėje.

– Ką? – nesuprato Airė Armantė.

– Jeigu jau siekiame tapti pasaulio čempionėmis, mums reikia vardo komandos dvasiai pakelti!

– Jau ne pirmą kartą bandome, – suniurnėjo Tania, apšlakstydamą košę uogiene. – Bet iki šiol užteko vadintis rinktine.

– Iki šiol! – mėgdžiodama trenerį iškėlė pirštą Olė. – O šiais metais mes savo komandą pakrikštysim.

Mergaitės susižvalgė.

– Penki muškietininkai? – pirmoji pasiūlė Alanė.

Airė Armantė užvertė akis.

– Nagi, Alane. Čia viskas, ką gali sugalvoti?

– Tada pati pasiūlyk ką nors geriau, – išsižeidusi atrėžė Alanė.

– Atsiprašau?..

Jos kaip viena pasuko galvas. Prie jų stalo stovėjo vaikinai iš komandos, kuri taip patiko Viltėi ir Airei.

– Ar jums dar reikia duonos? – draugiškai paklausė jis. – Mūsų visai baigėsi.

Nuo gretimo stalo į jas spoksojo keturi įdegę gražuoliukai.

– Žinoma, imkit, – staiga persimainiusiu saldžiausiu pasaulyje balsu suulbėjo Airė Armantė ir pastūmė lėkštelę. – Kaip tik baigiam valgyti.

– O, puiku, – linktelėjo jis ir nesikuklindamas susiglobė visas riekeles. – Ačiū.

Pirštais žaisdama su plaukais Viltė stebėjo, kaip jis nueina.

– Aire, kvaiša, kam tu jam viską atidavei, – burbtelėjo Olė, grau-džiai žiūrėdama į tuščią lėkštelę. – Juk mums jos reikėjo.

Truputį sutrikusi, Airė Armantė turėjo atsistoti ir atnešti Olei bandelę.

– Ačiū, – padėkojo Olė, susigrūsdama pusę jos į burną. Tania nusikvatojo.

– Žinau, kaip mums reikia vadintis, – žvaliai pareiškė ji, atmes-dama plaukus atgal. – Šauniausios Ir Gražiausios Akrobatinių Šokių Sportininkės Pasulyje. Santrumpa – ŠIGAŠSP.

– ŠIGAŠSP?! – pasibaisėjo Alanė. – Ačiū, iš komandos tokiu pavadinimu išeičiau pirmiausia.

– Geriau nei tavo muškietininkai, – įgėlė Tania. Viltė žiūrėjo, kaip vaikinai prie gretimo stalo atsistoja ir garsiai šnekučiuodamiesi išeina iš valgyklos.

– Mums reikėtų pasivadinti „Viltė Negali Atsižiūrėti Į Bernus“, – sukikeno Tania, maigydama obuolį.

– Oi, kaip šmaikštu, – pasipūtusi atšovė Viltė, pagaliau atplėsdama nuo jų akis. – Nugriuvau iš juoko, tikrai.

– Nea, – įsiterpė Olė, pagaliau baigusi kramtyti didžiulį gabalą bandelės. – Mums reikia vadintis „Angelais“.

Visos sužiuro į ją.

– „Angelais“? – pakartojo Airė Armantė. – Čia dabar kas?

– Aš esu angelas, – iš karto griebėsi tos minties Tania ir pirštais svinguriavo Viltėi priešais veidą. – Atėjau tavęs aplankyti naktį, ūūū!

– Tania, patrauk rankas man nuo veido, ačiū.

– Kodėl „Angelai“? – paklausė Alanė, pakabindama košės.

– Nejaugi nesuprantat? – atsiduso Olė. Šviesi komandos vizija jau stovėjo jai priešais akis. – Angelai yra tobuli. Argi mes nesiekiamo būti bent truputį tobulos, kai šokam? Ypač dabar, kai teks mokyti visų tų sudėtingų šuolių... Manau, mintis, kad mano komanda vadinasi „Angelai“, mane šiek tiek paguostų.

– Jau matau tą vaizdą, – sumurmėjo Airė Armantė.

– Nagi, nebūkit nuobodylos, – zyzė Olė. – Geriau nei visi tie jūsų ŠAMPŠ.

– ŠIGAŠSP, – pataisė ją Tania.

– Turiu pripažinti, kad man visai patinka, – pritarė Alanė, passtumdamą į šoną tuščią lėkštę. – Galėtų būti tokia mūsų mažytė paslaptis. Angelų komanda.

Airė Armantė ir Viltė dar raukėsi, nes pavadinimas joms neatrodė užtektinai kietas, bet galiausiai nusileido.

Vasaros pabaigoje prie savo rinktinės drabužių jos prisiuvo mažytį angelo simbolį. Tokį visai nepastebimą. Tik jos pačios žinojo, kad jis ten yra. Kiekviena dabar tapo angelu ir norėjo to vardo būti verta.